

ПРИКА АУЕН

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

Превод от английски
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Attachments*
Copyright © 2011 by Rainbow Rowell

Превод Красимира Абаджиева
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1794-2

ГЛАВА 1

От: Дженифър Скрибнър-Шнайдер

До: Бет Фримонт

Сряда, 08/18/1999 9:06

Тема: Къде си?

Какво ще ти стане, ако дойдеш преди обяд? Седя сред отломките от живота си, а ти, доколкото те познавам, си станала току-що. Вероятно поемаш дневната си доза овесени ядки и гледаш „Сали Джеси Рафаел“. Веднага ми отговори. Не си и помисляй да четеш комиксите!

<<Бет – Дженифър>> Добре, добре, ти си преди комиксите, но за кратко. Водя продължителен спор с Дерек дали „В добро и зло“ е сниман в Канада и мисля, че днес може би ще стане ясно права ли съм.

<<Дженифър – Бет>> Мисля, че съм бременна.

<<Бет – Дженифър>> Какво? Защо мислиш, че си бременна?

<<Дженифър – Бет>> Миналата събота изпих три питиета.

<<Бет – Дженифър>> Май трябва да си поговорим за „птичките и пчеличките“. Тия неща не стават с пиене.

<<Дженифър – Бет>> Като си пийна малко повече и започвам да се чувствам бременна. Нали никога не пия, та щом реша да се поотпусна и забременявам. Три часа забвение и след това цял живот мъка и грижи за един ембрионален алкохолик.

<<Бет – Дженифър>> Никой не ги нарича така.

<<Дженифър – Бет>> Очичките му ще са толкова раздалечени, че всички ще ме зяпат в магазина и ще шушукат: „Пияница с пияница! Девет месеца не спря да се налива със „Зима“. Отвратително!“

<<Бет – Дженифър>> Това ли пиеш?

<<Дженифър – Бет>> Много е освежаващо.

<<Бет – Дженифър>> Не си бременна.

<<Дженифър – Бет>> Бременна съм.

Обикновено два дни преди цикъла по лицето ми излизат пъпки и ме нападат крампи. Сега лицето ми е като кадифе. И вместо крампи усещам нещо странно в корема. Някакво присъствие.

<<Бет – Дженифър>> Предлагам да се обадиш на горещата линия „Попитай сестрата“ и да им кажеш, че усещаш присъствие в корема си.

<<Дженифър – Бет>> За твоё сведение това не е първото ми опасение за бременност. Всъщност мисълта за бременност е част от предменструалното ми състояние. Но този път е различно. Чувствам се различно. Сякаш тялото ми казва: „Започна се“.

Не спирам да мисля какво ще последва. Първо – ще ми се драйфа. После ще надобелея. И накрая ще умра от аневризъм в родилната зала.

<<Бет – Дженифър>> Или ще родиш прекрасно дете. (Как само ме подведе да се вържа на бременните ти измишльотини!)

<<Дженифър – Бет>> Ще родя прекрасно дете, което няма да виждам често, тъй като ще прекарва дните си в детската градина, като си мисли, че има за майка някаква робиня на минимална работна заплата. С Мич ще се опитваме да вечеряме заедно, след като детето заспи, но ще бъдем толкова умерени, че аз ще дремя, докато го слушам да ми говори как е минал денят му, а той ще е доволен от това, защото не си пада по говоренето. Ще яде кротко сандвича си слопи джо, ще мълчи и ще си мисли за новата привлекателна учителка по домашна икономика в гимназията. Тя сигурно носи черни обувки с ви-

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

сок ток, светъл чорапогашник и поли от изкуствена коприна, които полепват около бедрата ѝ всеки път, когато сяда.

<<Бет – Дженифър>> Какво каза Мич? (За Присъствието в корема ти. Не за новата учителка.)

<<Дженифър – Бет>> Казва да си купя тест за бременност.

<<Бет – Дженифър>> Мъдро! Може би на един такъв разумен мъж като него ще му подхожда повече въпросната нова учителка. (Тя едва ли ще му приготвя слопи джо за вечеря.) Но човекът те е избрал и предполагам, че вече няма избор, особено сега, с дете алкохолик на път.

ГЛАВА 2

– Линкълн, виж се, изглеждаш ужасно!

– Мерси, мамо. – Сигурно е права. Цял ден не се е поглеждал в огледалото. Вчера – също. Той потърка очи и прокара пръсти през косата си, за да я позаглади. Май трябваше да се снесе след душа снощи.

– Виж се на какво приличаш и погледни колко е часът! Обяд е вече. Сега ли ставаш?

– Мамо, свършвам работа в един сутринта!

Тя се навъси и му подаде лъжицата, сякаш това е най-доброто разрешение за него.

– Разбъркай боба.

После включи миксера и извика през рамо:

– Така и не мога да разбера какво толкова правиш там, че да не може да бъде свършено през деня. Не, миличък, не го гали този боб, наистина го *разбъркай*.

Линкълн започна да бърка усърдно. Цялата кухня се изпълни с аромата на шунка, лук и още нещо, нещо сладко. Стомахът му закъркори.

– Нали ти казах – подхвана високо той, за да надвика шума на миксера. – Някой трябва да е там в случай, че има проблем с компютрите и... знам ли и аз...

– Какво да знаеш? – Тя изключи миксера и го погледна.

– Вероятно искат да работя нощем, за да съм далеч от другите.

– Защо?

– Ами ако се сближим, може да...

– Не спирай да бъркаш. Може какво?

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

– Може да не съм напълно безпристрастен, когато прилагам правилата.

– Никак не ми харесва това, че четеш чуждите имейли. При това сам, в пустата сграда. Що за работа е това?! – Майка му опита сместа, която бъркаше, и му подаде купата. – Ето, опитай! В какъв свят живеем само... И това ако е работа, не знам...

Той прокара пръст по ръба на купата и го облиза. Глазура.

– Усети ли кленовия сироп?

Момчето кимна.

– Сградата не е пуста. В нюзрума има хора.

– Говорите ли си?

– Не. Но чета имейлите им.

– Това не е редно. Как могат хората да се изразяват свободно на подобно място, след като знаят, че някой се рови в мислите им!

– Аз не се ровя в мислите им, а в компютрите им – в служебните им компютри. И това не е тайна. – Нямахме смисъл да ѝ обяснява. Тя дори не е виждала имейл.

– Дай ми лъжицата, че ще развалиш яденето с твоето бъркане. – Той ѝ я връчи и седна на масата до чинията с топъл царевичен хляб, от който се носеше пара. – Помниш ли пощаджията, който четеше картичките ни и все подхвърляше разни намеци? „Приятелят ти си прекарва екстра в Южна Каролина, а?“ Или пък: „А аз никога не съм бил в планината Ръшмор“. Сигурно всички пощаджии четат картичките. Работата им и без това е скучна и безинтересна. Но нашият почти се гордееше с това – даже злорадстваше. Мисля, че беше казал на съседите, че съм абонирана за „Мис“.

Линкълн отново потърка очите си.

– Нещата не са точно такива. Чета само за да се уверя, че не нарушават някое правило. Не чета дневниците им или нещо такова.

Майка му не го слушаше.

– Гладен ли си? Май да. Ако трябва да съм честна, изглеждаш прегладнял, миличък. Подай ми чинията си. – Той се надигна и го стори, а тя го хвана за китката. – Линкълн... какво е станало с ръцете ти?

- Нищо им няма.
- Погледни си пръстите, сиви са!
- От мастилото е.
- От какво?
- От *мастилото*.

Докато беше в гимназията, Линкълн работеше в „Макдоналдс“. Олиото, с което готвеха там, беше навсякъде. Когато се връщаше късно вечер, го усещаше по себе си, все едно постоянно яде пържени картофи. На следващия ден олиото се просмукваше и в училищните му дрехи.

В „Куриер“ беше мастилото. Сив, неизтриваем слой върху всичко. Сив пласт по текстурираните стени и акустичните плочи на таваните.

Редакторите на нощния брой разпределяха още топлите от печатницата вестници, всяко издание. Сивите им пръсти оставаха отпечатъци по клавиатурите и бюрата. На Линкълн му напомняха на къртици. Сериозни хора с дебели очила и сива кожа. Кой знае, може би нямаше да ги познае на слънчева светлина. Такива, каквито са, нормални.

Те със сигурност нямаше да го познаят. Линкълн стоеше почти през цялото време в информационно-техническия офис на долния етаж. Пет години в мрачна стая без прозорци, с двайсетина флуоресцентни лампи, сървъри, мигащи светлини и постоянно главоболие.

Обичаше да го викат в нюзрума, за да рестартира някой компютър или да поправи нечий принтер. Залата беше голяма, просторна, с цяла стена прозорци и винаги изпълнена с много хора. Нощните редактори работеха до много късно, също като него. Седяха скупчени в единия ъгъл до редица телевизори. До принтера седяха двама, млади и хубави. (Линкълн беше установил, че да, *можеш* да си едновременно хубав и къртица.) Питаше се дали хората, които работят нощем, ходят по срещи през деня.

ГЛАВА 3

От: Бет Фримонт

До: Дженифър Скрибнър-Шнайдер

Петък, 08/20/1999 10:38

Тема: Не ми се ще да питам, но...

Още ли се преструваме, че си бременна?

<<Дженифър – Бет>> А, не. Още 40 седмици. Е, може би 38...

<<Бет – Дженифър>> Това означава ли, че не можем да разговаряме за друго?

<<Дженифър – Бет>> Означава, че *трябва* да говорим за други неща. Опитвам се да не мисля постоянно за това.

<<Бет – Дженифър>> Браво на теб!

Добре. Така. Снощи се обади малката ми сестра. Ще се омъжва.

<<Дженифър – Бет>> Мъжът ѝ съгласен ли е?

<<Бет – Дженифър>> Другата ми малка сестра. Кайли. Запозна се у нас с гаджето си..., *годеника* си Брайън в Деня на загиналите във войните. Помниш ли? Смяхме се на татуса Сигма Чи на глезена му.

<<Дженифър – Бет>> А, да, Брайън. Харесвате ли го?

<<Бет – Дженифър>> Много. Страхотен е. Точно този тип, който се надяваш дъщеря ти да срещне един ден на откачено „Маргарита“ парти.

<<Дженифър – Бет>> Това някаква шега за ембрионални алкохолици ли е?

Цялата сватба е грешка на родителите ти. Те са виновни, че са ѝ дали името Кайли. Още с раждането си е била предопределена да се омъжи за някой страхотен член на студентското дружество на бъдещите медици.

<<Бет – Дженифър>> Бъдещите адвокати. Но според Кайли той ще управлява компанията на баща си за канализационни материали.

<<Дженифър – Бет>> Можеше да е и по-лошо.

<<Бет – Дженифър>> Едва ли можеше да е по-добре.

<<Дженифър – Бет>> О, извинявай, помислих, че новината не е добра. Какво казва Крис?

<<Бет – Дженифър>> Както обикновено. Че Брайън е просто пионка. Че Кайли слуша прекалено много Дейв Матюс. Каза също: „Довечера имам репетиция и не ме чакай. Подай ми хартията за джойнтс. Колко яко, че на сватбата ще си с рокля като Скарлет О’Хара. Секси шаферка! Ела малко насам, хайде! Чу ли парчето, което ти оставих? Дани казва, че му заглушавам баса, но, за бога, просто му правя услуга.“

След което ми предложи брак. Само че в света на фантазмагориите.

В действителния свят никога няма да ми предложи. Не знам дали той е виновен, или аз... Непрекъснато мисля за това. Дори не мога да говоря с него за брак, защото ще каже, че и той го иска. Скоро. Когато нещата потръгнат. Когато групата стъпи на крака. Че не иска да ми тежи, не иска аз да го издържам...

Не ми натяквай, че вече го издържам, защото е истина, но само отчасти.

<<Дженифър – Бет>> Отчасти? Та ти му плащаш наема.

<<Бет – Дженифър>> Аз плащам наема НИ. Така или иначе, трябва да плащам наем. Ако живееш сама, щях да плащам и сметката за газ, за кабелната и за всичко останало. Нищо няма да спестя, ако се изнесе.

Освен това нямам против да плащам повечето сметки нито сега, нито след като се оженим. (Татко плаща сметките на майка и никой не я нарича паразит.)

Проблемът не е кой плаща сметките. Проблемът е да се

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

държиш като отговорен, зрял човек. В света на Крис се приема за нормално приятелката ти да те издържа, докато правиш запис. Но не е гот да следваш мечтите си на китарист, докато жена ти е на работа.

Ако си женен, значи вече си възрастен. Крис не иска да порасне. Може би и аз не искам да е такъв...

<<Дженифър – Бет>> А какъв искаш да е?

<<Бет – Дженифър>> През повечето време искам да е рoшав музикант, който ме събужда в два сутринта, за да прочете стиха, който току-що е написал на корема ми. Искам момчето с очите калейдоскоп.

<<Дженифър – Бет>> Ако си намери истинска работа, предполагам ще спре със стиховете в два сутринта.

<<Бет – Дженифър>> Така е.

<<Дженифър – Бет>> Значи си добре?

<<Бет – Дженифър>> Не, не съм. Тръгнала съм на проба за друга шаферска рокля. Без презрамки. Кайли избра модела. И изобщо не съм добре, но не бива да се оплаквам, нали?! Искам го. А той иска да чака. Така че няма да мрънкам.

<<Дженифър – Бет>> Разбира се, че трябва да мрънкаш. Задължително е. Погледни го от хубавата страна – поне не си бременна.

<<Бет – Дженифър>> И ти не си. Направи си тест.

ГЛАВА 4

За сведение – всъщност само за негово сведение – Линкълн никога не би кандидатствал за тази работа, ако в обявата пишеше: „Търсим някой, който да чете чужди имейли. Вечерна смяна“.

Обявата в „Куриер“ беше: „Работа на пълен щат за отговорник по интернет безопасността. 40 000+ годишно, здравни и зъболекарски осигуровки“.

Отговорник по интернет безопасност. Линкълн си мислеше, че ще прави файъруолс и ще пази вестника от опасни хакери, а не че ще изпраща бележки всеки път, когато някой от счетоводството препрати неприлична смешка на колегата си в съседство.

„Куриер“ беше вероятно последният вестник в Америка, който даде на репортерите си достъп до интернет. Или поне така твърдеше Грег, шефът на Линкълн и началник на IT отдела. Той все още помнеше времето, когато репортерите използваха електрическите пишещи машини...

– Не беше чак толкова отдавна – през 1992 година! Минахме на компютри, тъй като вече не можехме да си позволим лентите. Не се шегувам.

Грег твърдеше, че ръководството било против цялото това онлайн нещо и смятало, че достъпът на служители до интернет е все едно да им позволиш да избират дали да работят, или да гледат порно, ако искат.

Но липсата на интернет започна да става нелепа.

Когато вестникът се сдоби с уебсайт миналата година, репортерите дори не можеха да четат написаното от тях онлайн.

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

А всеки от тях искаше да има имейл, за да пише свободно на главния редактор. Дори третокласниците и ветераните от Втората световна война имаха.

Линкълн започна работа в „Куриер“ три месеца след началото на интернет експеримента. Служителите вече имаха вътрешна поща. По-важните сред тях и почти всички в отдел „Новини“ имаха някакъв достъп до интернет мрежата.

Според Грег всичко вървяло много добре.

Но според ръководството царял хаос.

Служителите пазарували, клюкарствали, присъединявали се към онлайн форуми и измислени футболни лиги, имало и хазартни игри, и мръсотии.

– Не е толкова зле – твърдеше Грег. – Така ще отстраним ненормалните.

Най-лошото с интернета според Грег бе, че вече не можеш да разбереш кой работи съвестно и кой прави онлайн тест „Към коя порода кучета принадлежа“.

И тук идваше ред на... Линкълн.

Първата вечер Линкълн помогна на Грег да свалят програмата УебШарк. „Акулата“ щеше да следи какво правят служителите както в интернет, така и в интранет. Всеки имейл. Всеки уебсайт. Всяка дума.

Линкълн отговаряше за УебШарк.

Някой с мръсно подсъзнание (може би самият Грег) беше програмирал филтрите на пощата. Имаше цял списък с червени флагчета: неприлични намеци, расови обиди, имена на началници, думи като „тайна“ и „личен“.

Още в първия час след свалянето на УебШарк думата „личен“ срина отдел „Личен състав“, маркирайки с флагче и отделяйки всеки изпратен или получен от тях имейл.

„Акулата“ лепна флагчета на големите прикачени файлове и на подозрително дългите или чести съобщения. Всеки ден стотици, вероятно неуместни писма се отделяха в защитен мейлбокс и Линкълн трябваше да преглежда всяко едно от тях. Тоест да ги чете – и той ги четеше. Но не му беше приятно.

Не можеше да признае на майка си, че според него това

изобщо не е редно – все едно да подслушва хората. Приятелката му... бившата му приятелка Сам имаше навика да се рови в шкафчетата с лекарства в баните на хората.

– Робитусин – докладваше тя в колата на път за вкъщи. – И лейкопласт, всякакъв размер. Имаше и нещо, което приличаше на преса за чесън.

Линкълн дори не обичаше да ползва чужди тоалетни.

Ако хванеше някого, който не спазва правилата на „Куриер“, следваше доста сложна процедура, но повечето нарушения изискваха просто писмено предупреждение и нарушителите съответно получаваха съобщение след това.

Работата потръгна още в началото и задълженията на Линкълн се сведоха до вечерното преглеждане на няколко десетки, набедени от „Акулата“ имейли, които се оказваха фалшива тревога. Грег не изглеждаше притеснен. През първия ден нямаше нито един нарушител.

– Не се бой, няма да те уволним – успокои го Грег. – Шефовете са много доволни от работата ти.

– Но аз не правя нищо.

– Разбира се, че правиш! Нали четеш имейлите. Всички ги е страх от теб.

– Кои всички?

– Всички до един. В цялата сграда говорят само за теб.

– Не ги е страх от мен, страх ги е да не бъдат хванати.

– Хванати *от теб*. Мисълта, че се ровиш в папката им „Изпратени писма“, им стига, за да спазват правилата.

– Ама аз не се ровя.

– А би могъл.

Грег се върна отново към това, с което се занимаваше – нещо като аутопсия на един лаптоп.

– Виж, Линкълн, вече ти казах. Така или иначе, нощем трябва да има някой. Някой, който да вдига телефона и да казва „Техническа поддръжка“. Знам, че просто си седиш и нямаш достатъчно работа. Това няма значение. Решавай кръстословици. Учи чужд език. Една колежка плетеше...

Линкълн не умееше да плете, затова пък четеше вестника.

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

Донесе си книги с комикси, списания и романи. Ако не беше много късно и се чувстваше самотен, понякога се обаждаше на сестра си.

Най-вече сърфираше в нета.

ГЛАВА 5

От: Дженифър Скрибнър-Шнайдер

До: Бет Фримонт

Сряда, 08/25/1999 10:33

Тема: Това е само тест. В случай на истинска бременност...

Дойде. Върна се към обичайния си режим на функциониране.

<<Бет – Дженифър>> Кой?

<<Дженифър – Бет>> Дойде *онова*, което ти казва, че не си бременна.

<<Бет – Дженифър>> *Онова*? Цикъла ли имаш предвид? Ежемесечната гостенка? Леля Рубин отново е тук за пет до седмдневно посещение? *Онова нещо* ли?

Защо говориш като в реклама за дамски превръзки?

<<Дженифър – Бет>> Опитвам се да съм по-внимателна. Не искам да предизвикам едно от онези червени флагчета и да вкарвам блюстителя на компанията в паника само защото съм споменала *онова*.

<<Бет – Дженифър>> „Менструация“ едва ли е в списъка с думите за червени флагчета.

<<Дженифър – Бет>> Смяташ, че няма за какво да се безпокоим?

<<Бет – Дженифър>> За кое, за цикъла ти?

<<Дженифър – Бет>> Не. За предупреждението, което получихме. Да не си изпращаме лични имейли. *Онова*, с което ни предупреждават, че може да ни уволнят, ако използваме

РЕЙНБОУ РОУЪА

компютрите за лични нужди.

<<Бет – Дженифър>> Да се безпокоя дали лошите от „Трон“ четат имейлите ни? Не, не се. Мерките за сигурност не засягат такива като нас. Искат да хванат перверзниците. Разните там онлайн порно манияци, играчите на блекджек, корпоративните шпиони...

<<Дженифър – Бет>> Всичките тези думи са за червен флаг. Перверзници. Порно. Шпиони. Сигурно червен флаг е също за червен флаг.

<<Бет – Дженифър>> Пет пари не давам дали ни четат имейлите. Давай, „Трон“! Хайде! Опитайте се да ми отнемете свободата на словото! Аз съм журналист. Борец на свободното слово. Служа в армията на Първата поправка. Не работя тук заради ниската заплата и все по-ниското здравно осигуряване. Тук съм заради истината, светлината и преодоляването на затворени врати.

<<Дженифър – Бет>> Борец на свободното слово. И за какво се бориш? За правото на „Били Медисън“ да получи пет звезди?

<<Бет – Дженифър>> Моля, моля, невинаги съм била разглезена коментаторка на филми. Не забравяй, че две години отразявах Норт Хевънбрук. Две години в окопите. Що нещо изписах за това място. Дори оня задник, журналистът герой Боб Удуърд, може да ми завиди!

Колкото до „Били Медисън“, стига да имам, бих му дала дори шест звезди. Нали знаеш, че си падам по Адам Сандлър и че давам бонуси за песните на „Стикс“ (две звезди, ако е „Ренегат“).

<<Дженифър – Бет>> Е, предавам се. @натема на фирмената интернет политика: От снощи съм в цикъл.

<<Бет – Дженифър>> Кажете го силно, кажете го с гордост! Честито.

<<Дженифър – Бет>> Дааа, там е проблемът...

<<Бет – Дженифър>> Кой проблем?

<<Дженифър – Бет>> Този път, за разлика отпреди, не изпитах неистово облекчение и желание да си пийна от моята

любима „Зима“.

Всъщност олекна ми, тъй като през последните шест месеца не съм яла нищо с фолиева киселина, да не говорим за количеството изпита „Зима“. По-скоро се хранех с неща, които изсмукват фолиевата киселина от организма. Та затова ми олекна, че не съм бременна. Но не бях радостна. Слязох долу да кажа на Мич. Той работеше върху някакви марчинг бенд диаграми и друг път не бих го прекъснала, но понеже беше важно, реших да го уведомя:

– За твое сведение ми дойде.

Той остави молива и просто каза:

– О... – Само това и нищо повече.

Попитах го защо реагира така. Ами защото мислел, че този път наистина съм бременна, което би го зарадвало. Нали съм знаела, че иска деца.

– Някой ден и това ще стане – отвърнах аз.

– Някой ден скоро.

– Някой ден след време. Когато сме готови.

После пак се захвана с диаграмите. Не се ядоса, само се натъжи, което е много, много по-лошо. Затова повторих:

– Когато сме готови, нали?

– Аз, Джени, съм готов, готов съм от миналата година, но започвам да си мисля, че ти никога няма да бъдеш. Дори не искаш да си готова. Държиш се така, сякаш бременността е болест, която може да се хване от обществена тоалетна.

<<Бет – Дженифър>> Ти какво каза?

<<Дженифър – Бет>> Какво да кажа? Че наистина не съм готова. И че всеки път сякаш ли го подвеждам, като споменавам „някой ден“ или „след време“. Не мога да си представя да имам деца...

Но пък не можех да си представя и да съм омъжена, докато не срещнах Мич. Надявах се идеята за деца да узрее в мен, че тези естествени желания на Мич ще ме заразят и някой ден ще се събудя и ще си кажа: „Какъв прекрасен свят! Дали пък да не родя едно дете!“.

Ами ако това никога не се случи?

РЕЙНБОУ РОУЪА

Ами ако реши да навакса пропуснатото и си намери нормална жена, която освен че ще е със слаба фигура по природата и никога няма да е взимала антидепресанти, ще иска да му роди деца колкото се може по-скоро?

<<Бет – Дженифър>> Нещо като Барби в състояние на непрекъсната овулация?

<<Дженифър – Бет>> Да.

<<Бет – Дженифър>> Като измислената нова учителка по домашна икономика?

<<Дженифър – Бет>> Да!

<<Бет – Дженифър>> Това няма да се случи.

<<Дженифър – Бет>> Защо не?

<<Бет – Дженифър>> По същата причина, заради която Мич всяка година се мъчи да отгледа гигантски тикви в двора ви, който е твърде малък, гъмжи от бръмбари и не е достатъчно слънчев. Той просто не обича лесните неща. Мич иска да се потруди, за да се сдобие с желаното.

<<Дженифър – Бет>> Значи е глупав. Глупак, от чиито плодове няма полза.

<<Бет – Дженифър>> Не става въпрос за това. Той е глупак, който няма да се откаже от теб.

<<Дженифър – Бет>> Не съм сигурна дали си права, но се почувствах по-добре. Браво на теб.

<<Бет – Дженифър>> Винаги съм насреща.

(Винаги след 10:30, нали знаеш.)

<<Дженифър – Бет>> (Аха.)

ГЛАВА 6

В указателя на компанията Дженифър Скрибнър-Шнайдер беше текстови редактор в отдел „Рубрики“.

Линкълн познаваше Бет Фримонт. По-точно знаеше за нея. Беше чел филмовите ѝ рецензии. Тя имаше чувство за хумор и той обикновено споделяше мнение мнението ѝ. Заради нея гледа „Градът на мрака“, „Купон с дявола“ и „Бейб“.

Измина доста време, докато си даде сметка, че въпреки няколкократните на нарушения на Бет Фримонт и Дженифър Скрибнър-Шнайдер – три? шест? – той не им е изпратил предупреждение и вече не си спомня защо не го е направил. Може би защото невинаги беше сигурен кое правило са престъпили или пък просто защото му се виждаха напълно безобидни. И готини.

Точно сега не можеше да им изпрати предупреждение, не и тази вечер, тъй като се тревожеха, че ще получат такава. Щеше да е доста странно, нали? Да разбереш, че някой е прочел имейла ти, в който се чудиш дали някой чете мейлите ти! Ако си суперпараноичен, може да решиш, че и всички други неща, за които се тревожиш, също са истина. И че лошите ще те хванат.

Линкълн не искаше да е лошият от „Трон“.

Пък и... Пък и харесваше Бет и Дженифър – е, дотолкова, доколкото можеш да харесваш някого, чиито имейли четеш.

Погледна кореспонденцията им още веднъж. „Задник“ определено беше за червено флагче, „блекджек“ и „порно“ – също. Не беше сигурен за „перверзници“ и „менструация“.

Прати файловете в кошчето за боклук и си тръгна.

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

* * *

– Не ми приготвяй обяд – каза Линкълн на майка си, макар че обичаше да си носи нещо вкусно от вкъщи. Откакто живееше отново у дома, не се хранеше с готова храна. В кухнята винаги ухаеше на нещо печено или пържено, нещо все къкреше на тих огън или пък се изстудяваше. И на тръгване за работа майка му винаги буташе в ръцете му кутии от пирекс, пълни с разни вкусни неща.

– Аз не ти приготвям обяд, а вечеря.

– Не трябва да го правиш всеки път. – Той нямаше нищо против да живее с майка си, но всичко си имаше *граници*. А това нейно непрекъснато готвене за него определено ги преминаваше. Животът ѝ започна да се върти само около храненето му.

– Не трябва да правя нищо – каза тя и му подаде пазарска торбичка, в която подрънкваше тежък стъклен съд.

– Какво си готвила? – Миришеше на канела.

– Пиле тандури. Или нещо подобно, защото нямам тандури пещ, а и не сложих кисело мляко, а май трябва. Сложих сметана. И чушки. Така че е повече пиле паприкаш... Знам, че не трябва да ти приготвям вечеря, но искам. Доволна съм, когато ядеш сваятна храна, а не нещо, увито в хартия. И без това се тревожа, че не спиш достатъчно и не виждаш слънчева светлина...

– Спя, мамо.

– Ама през деня. Устроени сме да сме будни денем, за да черпим витамин Д, и да спим, когато е тъмно. Помниш ли, че когато беше малък, не ти разрешавах да спиш дори на лампа? Светлината пречи на производството на мелатонин.

– Добре – съгласи се Линкълн и взе поредната кутия. Не си спомняше случай да спори с майка си и да я надприказва.

– Добре какво?

– Добре, разбрах.

– Е, дано. Това твое „добре“ не означава нищо. Ще изядеш пилето, нали?

– Да. – Той прегърна торбата с кутията и се усмихна. Искаше да ѝ внуши, че няма защо да се тревожи. – Ще го изям, разбира се. Благодаря!

* * *

Грег го чакаше в IT офиса. Заради съвършите там винаги беше с няколко градуса по-студено. Само че не беше приятно и освежаващо хладно, а по-скоро някак лепкаво.

– Здравсти, междузвездни сенаторе! Мислех си за разговора ни преди няколко дни, когато спомена, че нямаш какво да правиш. Измислих ти занимание!

– Страхотно – зарадва се Линкълн.

– Можеш да архивираш и компресиращ събраните през последните шест месеца файлове – каза Грег, като явно смяташе, че това е много добра идея.

Линкълн никак не беше въодушевен.

– Защо? Струва ми се губене на време.

– Нали това искаше?

– Не, не съм го искал. Беше ми неудобно, че взимам заплата, а не върша кой знае какво.

– Ето сега имаш какво да правиш.

– Архивирането и компресирането може да продължи адски дълго, години даже. И е ненужно.

Грег облече якето си и взе куп папки. Трябваше да заведе детето си на зъболекар и си тръгваше по-рано.

– Човек не може да ти угоди, Линкълн. Затова си нямаш гадже.

Откъде знаеше, че си няма гадже, почуди се той.

Цяла нощ архивира и компресираща само за да подразни Грег. Не че шефът му щеше да забележи какво е свършил или пък че е направено с нежелание. Докато архивираше и компресираща, си мислеше да напусне. Ако имаше кой да му приеме оставката толкова късно вечерта, щеше да си тръгне на мига.

В десет часа се сети за пилето тандури.

Кутията в хартиената торба се беше наклонила и върху ки-

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

лима под бюрото му имаше голямо оранжево леке. Кристи, момичето, което седеше тук през деня, щеше да се ядоса. Веднъж вече му остави бележка да не яде в офиса и че намира трохи по клавиатурата.

Взе пилето и отиде в общата зала на втория етаж, в която се хранеха или си почиваха. Вечер нямаше никой – текстовите редактори ядяха на бюрата си – и все пак залата беше по-приятна от пустия IT офис. Харесваха му автоматите за закуски и напитки. Понякога почивката му съвпадаше с почивките на портиерите. Тази вечер нямаше никого.

За пръв път се зарадва, че е сам. Грабна една пластмасова вилица и започна да яде студеното пиле.

Влязоха мъж и жена, които спореха оживено.

– Не подценявай читателите – настояваше жената и размахваше спортната страница на вестника.

– И как да стане, като съм срещал толкова много и ги познавам толкова добре?

Мъжът беше с позацапана бяла риза и широка кафява вратовръзка. Сякаш не се е преобличал и наспивал от времето на Картър. Жената беше по-млада. Със светли очи, широки рамене и коса до средата на гърба. Твърде хубава, за да я гледаш дълго.

Те всички бяха твърде хубави, за да ги гледаш дълго. Не си спомняше кога за последно е поглеждал жена в очите. Жена, която не е майка му. Или сестра му Ив.

Очите му винаги бяха сведени и така избягваше визуалните контакти. Мразеше това усещане – в банки, в асансьори и на други места, когато без да искаш, улавяш погледа на някоя жена, а тя недвусмислено ти показва, че не заслужаваш вниманието ѝ. Понякога дори извъртаха очи. Веднъж се извини на една жена, след като погледите им се срещнаха над колонката в бензиностанцията. Тя се направи, че не го е чула и отмести поглед.

Ив постоянно го заплашваше:

– Ако не си намериш гадже, ще ти уредя срещи с добри лутеранки. Всеотдайни лутеранки от Синода на Мисури.

– Няма да го направиш. Ако някоя от набожните ти приятелки се запознае с майка, с репутацията ти е свършено. Никой няма да иска да седи до теб в час по „Библия за възрастни“.

Жената беше увлечена в спора и Линкълн се осмели да я загледа. По едно време тя се засмя и каза на колегата си:

– Ама че си вироглав.

Джинсите ѝ бяха избелели, а когато се наведе да вземе кафе от автомата, зеленото ѝ сако се надигна. Линкълн отмести поглед.

– Нищо ти няма – успокояваше го сестра му. – Излизал си с момичета, имаше си и приятелка. Наред си си, можеш спокойно да ходиш на срещи.

– Това нещо като вдъхновяваща агитация ли е? Защото единственото, което чух, е „наред си си“.

Линкълн беше излизал на срещи. Беше си имал и приятелка. И не за пръв път виждаше гол кръст на жена. Ходил бе на концерти, мачове и купони с ръка на кръста на Сам, а пръстите му се бяха плъзгали под пуловера ѝ. За него това беше скрита интимност – да я докосва така, когато никой не ги гледа.

Разбира се, че нищо му няма и може да ходи на срещи, стига да поиска. Преди три години придружи сестрата на един свой приятел на някаква сватба. Тя танцува цяла нощ с един от шаферите, а Линкълн изяде тринайсет ментови сладки.

Не че го беше страх отново да излиза на срещи. Просто всички тези неща – срещи, ухажване, да накараш едно момиче да те хареса... никак не го биваше в това.

– Не ти вярвам – твърдеше Ив. – Нали срещна Сам. Накара я да се влюби в теб.

Само че не беше точно така. Той дори не забеляза Сам, докато тя не започна да го закача в часовете по география в десети клас. Седеше зад него и един ден подхвърли:

– Имаш много хубава стойка. А знаеш ли, че имаш луничка на врата? Все там гледам. При катастрофа ще мога да разпозна твоята тялото ти по врата.

Той се изчерви. На другия ден му каза, че мирише на праскови. Сам беше много напориста и забавна. (Повече напорис-

РЕЙНБОУ РОУЪЛ

та, отколкото забавна.) Току го поглеждаше и заявяваше на всеослушание:

– Ама, Линкълн, ти наистина миришеш на праскови. – Сметеше се, а той пламваше.

Харесваше ѝ как той се смущава.

Когато го покани да отидат заедно на годишното тържество на училището, той си помисли, че се шегува и се е хванала на бас с приятелките си. И все пак се съгласи. Но тя беше сериозна.

Сам беше различна, когато бяха насаме. По-тиха, доста по-тиха от обикновено и той можеше да сподели и най-важните неща с нея. Тя обичаше да говори за важни неща. Сам беше сърцата и преливаше от емоции.

Не той я накара да се влюби в него. Тя сама се влюби.

Той също я обичаше.

Линкълн погледна към автомата за кафе, но мъжът и жената с луничките си бяха отишли.